

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความวิตกกังวลได้ทำการศึกษาค้นคว้า เอกสาร และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่าง ๆ ซึ่งจะได้นำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ความหมายของความวิตกกังวล
2. ประเภทของความวิตกกังวล
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของความวิตกกังวล

แคทเทล (Cattell, 1976) กล่าวว่า โดยความเชื่อทั่ว ๆ ไปแล้ว ความวิตกกังวลเกิดจากความรู้สึกที่ถูกข่มขู่จากสิ่งไม่พึงพอใจที่น่าจะเกิดกับตน เมื่อลักษณะข่มขู่มีลักษณะไม่มีเหตุผลที่แน่นอน ฉะนั้นจึงมีความสำคัญยิ่ง เมื่อนักกีฬารู้สึกถูกข่มขู่ก่อนเริ่มการแข่งขัน ความรู้สึกถูกข่มขู่ คือ ความวิตกกังวล ซึ่งอาจทำให้ผลประโยชน์หรือลดผลประ โยชน์ก็ได้ เมื่อระดับความวิตกกังวลลดลงจะลดประ โยชน์ แต่ที่ระดับปานกลางจะให้ผลประ โยชน์

โมว์เรอร์ (Mowrer, 1963: 264-265) ได้กล่าวถึง ความวิตกกังวลว่า ความวิตกกังวล คือ อารมณ์ แต่เป็นอารมณ์ซึ่งคล้ายกับเมื่อเรามีความหิวหรือกระหายเป็นสภาพตั้งเครียด หรือสภาพที่คนเรารู้สึกไม่สบายใจ ซึ่งต้องกำจัดไปให้หมด นอกจากนั้น ยังเป็นตัวการที่ผลักดันให้คนเรากระทำพฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งในแง่นี้อาจถือได้ว่าเป็นแรงจูงใจ

ออสูเบล (Ausubel, 1968: 245) กล่าวว่า ความวิตกกังวลหมายถึงแนวโน้มของบุคคลที่จะตอบสนองต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่ จะทำให้เขาต้องเสียความภาคภูมิใจ (Self - Esteem) ความวิตกกังวลต่างกับความกลัวธรรมดาในแง่ที่ว่าสิ่งที่มากระทำนั้นมักจะกระทำต่อความภาคภูมิใจของบุคคล มากกว่าที่จะกระทำต่อร่างกายของบุคคลนั้น

อิงลิช (English, 1958 : 35) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลสรุปเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ความวิตกกังวล เป็นสภาวะของความไม่สบายใจ อันเนื่องมาจากความปรารถนาอันแรงกล้า แต่อาจไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้

2. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวอันว่าวุ่นสับสนว่า อาจมีสิ่งที่ไม่เลวร้าย เกิดขึ้น
ในอนาคต

3. ความวิตกกังวลหมายถึงความกลัวที่ต่อเนื่องซึ่งอาจสังเกตเห็นได้แต่อยู่ในระดับต่ำ

4. ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกที่ว่าตนเองถูกขู่เข็ญ ซึ่งเป็นการขู่เข็ญที่น่ากลัว
โดยที่บุคคลนั้นไม่อาจบอกได้ว่า สิ่งที่เขาารู้สึกว่ามาขู่เข็ญนั้นคืออะไร

ฮอลล์ และ ลินเซย์ (Hall and Lindzey. 1970 : 44) ความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะของความ
ตึงเครียด เป็นแรงขับ (Drive) คล้ายความหิวหรือความรู้สึกทางเพศ แต่ต่างกันตรงที่สภาวะดังกล่าว
ไม่ได้เกิดจากสภาพร่างกายภายใน หากแต่มีสาเหตุดั้งเดิมมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลถูกเร้าให้
เกิดขึ้น จะสร้างแรงจูงใจให้บุคคลต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อลดสภาวะดังกล่าว

ละม้ายมาศ ศรีทนต์ (2509: 2) ได้กล่าวถึง ความกลัวและความวิตกกังวล ไว้ว่าเป็นความรู้สึกทาง
อารมณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการปรับตัวเป็นอันมาก อารมณ์ต่าง ๆ เป็นภาวะทางจิตใจอย่าง
หนึ่ง ที่ช่วยเพิ่มพูนความสุขความเพลิดเพลิน และความพึงพอใจให้แก่ชีวิต หรืออาจเป็นอุปสรรคขัด
ขวางต่อการดำเนินชีวิตของเราได้ ความกลัวและความวิตกกังวลจะมีบทบาทต่อการพัฒนาการ และ
การปรับตัวอย่างเห็นได้ชัด

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2517: 7-8) กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง สภาวะทางจิตใจ
ที่มีอารมณ์อ่อนไหว ขี้อาย หวาดระแวง และกลัว บางครั้งหาสาเหตุไม่ได้ ควบคุมตนเองไม่ได้ และมี
ความเคร่งเครียด ถ้าได้คะแนนน้อย แสดงว่าวิตกกังวลน้อย ส่วนที่ได้คะแนนสูงก็มีความวิตกกังวลสูง

พฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลของบุคคลโดยทั่วไปแล้ว อาจจำแนกออกเป็นลักษณะ
ต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. อารมณ์อ่อนไหว (Affected by Felling) คือ ลักษณะที่โกรธง่าย เสียใจ ดีใจง่าย
หวั่นไหวไปกับคำพูด หรือการกระทำของผู้อื่นง่าย มีอาการเมื่อยทางประสาท หงุดหงิด กังวลใจ

2. ขี้อาย (Shy) คือ ลักษณะที่หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเพศตรงข้าม ไม่ชอบติดต่อกับ
คนอื่น ขี้เขลา

3. ระแวง (Suspecting) คือ ลักษณะที่ไม่ไว้ใจใคร ถือความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่
ช่างระแวง อิจฉาริษยา

4. หวาดกลัว (Apprehensive) คือ ลักษณะหวาดกลัว ตื่นเต้น ตกใจง่าย มีความรู้สึก
ไม่ปลอดภัย เศร้าหมอง ชอบติดตนเอง

5. ไม่มีวินัยในตนเอง (Undisciplined Self – Conflict) คือ มีลักษณะที่ทำอะไร
ตามสบาย ไม่มีระเบียบ ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม มีความขัดแย้งในตนเอง

6. เกร็งเครียด (Tense) คือ มีลักษณะที่มีแรงกระตุ้นสูง ตื่นเต้น ตกใจง่าย หงุดหงิด ใจร้อน

อุดม พิมพา (2526: 22) กล่าวว่า ความวิตกกังวลสามารถมีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬาและการเรียนรู้ทักษะกีฬาอีกด้วย

จากเอกสารที่ได้กล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้ว่า ความวิตกกังวล คือ ความกลัว แต่เป็นความกลัวที่ไม่ทราบสาเหตุว่าเกิดจากอะไร เป็นความกลัวที่เลื่อนลอย เกิดความนึกคิดเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในวันข้างหน้า ว่าจะจะเป็นไปในทางที่ไม่ดี ทำให้ตนเองนึกคิดไปว่าตนเองตกอยู่ในอันตราย ซึ่งอาจส่งผลออกมาในลักษณะแตกต่างกันไป ทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ประเภทของความวิตกกังวล

เลวิต (Levitt. 1967: 13 –15 , 154 – 156) ได้แยกความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ความวิตกกังวลประเภทนี้มีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษหลายชื่อ คือ “State Anxiety” หรือ “Situation Anxiety” หรือ “Acute Anxiety” แต่ก็มี ความหมายคล้าย ๆ กันคือ เป็นความวิตกกังวลซึ่งเกิดขึ้นกับบุคคลแต่ละคนในบางสถานการณ์เท่านั้น และความเข้มข้นของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น ย่อมขึ้นอยู่กับความเข้มของสิ่งเร้าด้วย ความวิตกกังวลประเภทนี้จะมี ความเข้มสูง แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะคงอยู่นานช่วงเวลาอันสั้น ผู้ที่มีความวิตกกังวลแบบนี้มาก คือ ผู้ที่มีความถี่ของความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ มาก
2. ความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะคงที่ในตัวบุคคล ความวิตกกังวลประเภทนี้มีชื่อเรียกหลายชื่อเช่นเดียวกันคือ “Trait Anxiety” หรือ “Anxiety – Proneness” หรือ “Anxiety – Predisposition” หรือ “Chronic Anxiety” ความวิตกกังวลประเภทนี้ มักจะเกิดขึ้นกับบุคคลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปทุกสถานการณ์ จะมีความเข้มในระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะเวลาอันยาวนานจนเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล คือถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (Personality Trait) บุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้มักจะเกิดความวิตกกังวลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปทุกสถานการณ์และ โดยทั่ว ๆ ไปทุกคนจะมีความวิตกกังวลประเภทนี้โดยที่เราไม่รู้สึกรู้ตัว

อย่างไรก็ตาม ระดับความวิตกกังวลซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (State Anxiety) นั้นจะขึ้นอยู่กับความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะคงที่ของบุคคล (Trait Anxiety) ด้วยคือคนที่มีความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะคงที่ระดับสูง ย่อมมีแนวโน้มที่จะเกิดความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้มาก และมีความเข้มในระดับสูงด้วย

ซาราสัน และคณะ (Sarason and others, 1960: 7 – 10) ซึ่งมีชื่อเสียงในการศึกษาความวิตกกังวลของเด็ก ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป (General Anxiety)
2. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (Specific Anxiety)

ถ้าพิจารณาอย่างละเอียดจะเห็นได้ว่า “General Anxiety” ก็คือ “Trait Anxiety” ส่วน “Specific Anxiety” ก็คือ “State Anxiety”

อุดม พิมพา (2526 : 4 อ้างมาจาก Spielberger, 1966 : 12 – 19) กล่าวว่า Spielberger ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ความวิตกกังวลที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว (Trait)
2. ความวิตกกังวลที่มีลักษณะเฉพาะสถานการณ์ (State)

ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (A - State) คือ ความรู้สึกที่อยู่ในสำนึกว่าตนเองรู้สึกกลัวและกังวล และมักจะทำให้ประสาทอัตโนมัติตื่นตัวไปด้วย ส่วนความวิตกกังวลที่มีคุณลักษณะเฉพาะตัว (A - Trait) คือ สิ่งที่มีอยู่ในตัวบุคคล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คอนเนล (Connell, 1967) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของการแข่งขันที่มีต่อระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงของสถาบัน คอนเนลใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลชื่อ “State Trait Inventory (STAI)” ซึ่งคิดขึ้นโดย สปีลเบอร์กอร์ คอร์ซซช และลูชิน (Spielberger, Gorsuch and Lushene) ไปทดสอบนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงของวิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) จำนวน 11 คน อายุระหว่าง 17-21 ปี ผลการศึกษาพบว่า

1. ตัวกลาง (Mean) ของ Trait Anxiety ไม่มีความแตกต่างกันในสถานการณ์ระหว่างก่อนฤดูกาลแข่งขัน และหลังฤดูกาลแข่งขัน
2. มีความแตกต่างกันในระดับความวิตกกังวลเมื่ออยู่ในสภาพหลังการแข่งขันตัวแปรที่ทำให้ระดับความวิตกกังวลหลังการแข่งขัน มีนัยสำคัญ คือการแพ้ของทีม
3. มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างระดับความวิตกกังวลของการแข่งขัน 3 ครั้ง ที่มีลักษณะความวิตกกังวลต่ำ สาเหตุที่สำคัญคือ องค์ประกอบ 2 ประการ ได้แก่ ระดับความซับซ้อนของการแข่งขันกับปฏิกิริยาทางอารมณ์ ที่ตอบสนองต่อการแพ้ของทีม

เดบอย (Deboy, 1972) ได้ทำการศึกษาผลของกีฬาทางน้ำ มวยปล้ำ วอลเลย์บอล และแบดมินตันที่มีต่อระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาชาย ระดับอุดมศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูงมาก (Hyperanxious)

เพื่อศึกษาผลของกีฬาทางน้ำ มวยปล้ำ วอลเลย์บอล และแบดมินตัน ว่ามีต่อระดับความวิตกกังวลสูงมาก และเป็นแบบเรื้อรังใน นักศึกษาชายระดับอุดมศึกษาอย่างไร เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ คือ “IPAT Self – Analysis Form” ซึ่งใช้ทดสอบนักศึกษาชาย จำนวน 145 คน อายุระหว่าง 18 – 21 ปี ที่วิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) เพื่อหาระดับความวิตกกังวล ผลการศึกษา พบว่า โปรแกรมของกีฬาทั้ง 2 โปรแกรม มีผลต่อระดับความวิตกกังวลที่เป็นแบบเรื้อรังในนักศึกษาชายได้ แต่ไม่มีโปรแกรมใดที่ให้ผลดีกว่าอีกโปรแกรมหนึ่ง

แมกแกฟฟิแกน (Mc Gaffican,1982) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลกับระดับสมรรถภาพทางกายของผู้บริหารบริษัท เพื่อศึกษาระดับ ของ “State Anxiety” ของบุคคลสามารถบอกได้โดย ผลรวมของตัวแปรต่อไปนี้หรือไม่ คะแนนของ “Trait Anxiety” ระดับสมรรถภาพทางกายและอายุของบุคคล กลุ่มประชากรเป็นผู้บริหารบริษัทโทรศัพท์ จำนวน 37 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ คือ “State Trait Anxiety Inventory (STAI)” เพื่อวัดระดับความวิตกกังวลกับ “Astrand Work Test” โดยใช้กับจักรยานวัดงาน เพื่อหาระดับ สมรรถภาพทางกายด้วยวิธีของ “Aerobic Capacity” จากชีพจรเพื่อปฏิบัติงานก่อนถึงระดับสูงสุด (Submaximal Work) ผลการศึกษาพบว่า อายุ “Trait Anxiety” และระดับสมรรถภาพทางกายไม่เป็น ตัวบ่งชี้ “State Anxiety” ได้อย่างมีนัยสำคัญ ($p > .05$) นอกจากนั้น “State Anxiety” ของบุคคลกลุ่มนี้ ไม่อาจกำหนดได้จากระดับ “Trait Anxiety” ระดับสมรรถภาพทางกายหรืออายุของเขาเหล่านั้น

รูบช (Ruebush. 1963: 498) ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความวิตกกังวลว่า โดยทั่วไปความวิตกกังวลจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ที่ง่ายและไม่ซับซ้อน อย่างไรก็ตาม ผลของความวิตกกังวลที่จะมีต่อการเรียนรู้ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความเข้มของสิ่งเร้า ความยากง่ายหรือสลับซับซ้อนของสิ่งที่เรียน ความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียนให้เข้ากับสถานการณ์หรืองานที่ต้องเรียนรู้

สวิตท์ (Swift. 1969 : 192) ได้สรุปผลของการวิจัยว่า หากมีความวิตกกังวลเล็กน้อยจะช่วยให้มีแรงจูงใจที่จะทำสิ่งนั้นเพิ่มขึ้น แต่ถ้าหากมีความวิตกกังวลมากเกินไป ก็จะขัดขวางความสามารถในด้านการเรียนรู้ เพราะความวิตกกังวลก่อให้เกิดความเหนื่อยล้า และขัดขวางต่อปฏิกิริยาของร่างกาย

เกษม มีสง่า (2533) ได้ศึกษาผลการใช้ตัวแบบเพื่อลดความวิตกกังวลให้แก่ผู้เริ่มเรียนว่ายน้ำ ต่อความสามารถในการว่ายน้ำ พบว่า การใช้ตัวแบบเพื่อลดความวิตกกังวลไม่มีความแตกต่างกันในผู้เริ่มเรียนว่ายน้ำกับผู้ไม่ใช้ตัวแบบเพื่อลดความวิตกกังวล

ชนะชัย วัฒนไชย (2536) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์และเปรียบเทียบ ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์และเฉพาะบุคคลของนักกรีฑาที่เข้าแข่งขันในปริซิมเกมส์ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักกรีฑาตัวแทนทีมชาติ จำนวน 32 คน คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการแข่งขัน 1-5 ปี จำนวน 15 คน และกลุ่มที่มี

ประสบการณ์ในการแข่งขันมากกว่า 5 ปีขึ้นไป จำนวน 17 คน ใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ เอส ซี เอ ไอ ของ มาร์เทนส์ และแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะบุคคล เอส ที เอ ไอ ของ สปีลเบิร์กอร์ ปรากฏว่าระดับความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกรีฑาตัวแทนทีมชาติอยู่ในระดับปานกลางและความวิตกกังวลเฉพาะบุคคลของนักกรีฑาตัวแทนทีมชาติอยู่ในระดับต่ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์และเฉพาะบุคคลของนักกรีฑาตัวแทนทีมชาติ ไม่มีความสัมพันธ์กันผลการเปรียบเทียบ ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์และความวิตกกังวลเฉพาะบุคคลของนักกรีฑาตัวแทน ทีมชาติที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันต่างกัน 1-5 ปี กับมากกว่า 5 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

ทรงศักดิ์ สร้อยแสงทอง (2533 : 100) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบง่าย จำนวน 341 คน โดยใช้แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของมาร์เทนส์ (Martens) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ผลการวิจัย พบว่า

1. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา อยู่ในระดับปานกลาง
2. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาเพศชายทุกประเภทไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาเพศหญิงประเภทบุคคลไม่ปะทะสูงกว่านักกีฬาประเภททีมไม่ปะทะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาประเภทบุคคลไม่ปะทะเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และประเภทบุคคลปะทะ ทีมไม่ปะทะ และทีมปะทะ ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาทุกประเภท เพศหญิงสูงกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาประเภทบุคคลไม่ปะทะสูงกว่านักกีฬาประเภททีมไม่ปะทะ และนักกีฬาประเภททีมปะทะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาทุกภูมิภาค ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธันนาท ทองประกอบ (2534) ได้เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในและนอกโครงการพัฒนากีฬาชาติ เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลตามสถานการณ์และตามลักษณะประจำตัวของบุคคลของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในและนอกโครงการพัฒนากีฬาชาติกลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2534 จำนวน 300 คน แบ่งเป็นประชากรที่เป็น นิสิตในโครงการพัฒนากีฬาชาติ จำนวน 150 คน และกลุ่มตัวอย่างนิสิตนอกโครงการพัฒนากีฬาชาติ จำนวน 150 คน โดยผู้วิจัยทำการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบวัดความวิตกกังวลของ สปีลเบอร์เกอร์ (Spielberger) ที่มีชื่อว่า แบบวัด State Trait Anxiety Inventory : STAI ฉบับภาษาไทย นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วจึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่า t (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตในและนอกโครงการพัฒนากีฬาชาติ มีความวิตกกังวลตามสถานการณ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นิสิตในและนอกโครงการพัฒนากีฬาชาติ มีความวิตกกังวลตามลักษณะ ประจำตัวของบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธงชัย สุขดี (2531) ได้ศึกษาความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทบุคคล ประเภททีมและ ประเภทที่ต่อสู้ป้องกันตัว พบว่า ความวิตกกังวลทั่วไป ของนักกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีมก่อน การแข่งขัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักกีฬาประเภทการต่อสู้ป้องกันตัว ไม่แตกต่างกันและความวิตกกังวลลักษณะทั่วไประหว่างนักกีฬาประเภทบุคคลประเภททีมและ ประเภทการต่อสู้ป้องกันตัวก่อนการแข่งขันก็ไม่แตกต่างกัน ความวิตกกังวลเพื่อการ แข่งขันของนัก กรีฑา และนักกีฬามวยสากล ระหว่างก่อนการแข่งขัน นักแรกกับรอบชิงชนะเลิศ แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักกีฬาบาสเกตบอล ฟุตบอล วายน้ำ และยูโด ไม่แตกต่างกัน ความวิตกกังวลเพื่อแข่งขัน ระหว่างนักกีฬาบาสเกตบอลกับนักกีฬาฟุตบอลและระหว่างนักกีฬามวย สากลกับนักกีฬา ยูโด ก่อนการแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักกีฬา วายน้ำกับนักกรีฑามีความวิตกกังวลเพื่อแข่งขันกีฬา ก่อนการแข่งขันในนัดแรกและ รอบชนะเลิศไม่แตกต่างกัน ระหว่างนักกีฬาบาสเกตบอล กับนักกีฬาฟุตบอล และระหว่างนักกีฬามวย สากลกับนักกีฬา ยูโด มีความวิตกกังวลเพื่อแข่งขันในนัดแรก ไม่แตกต่างกัน ความวิตกกังวลเพื่อ แข่งขันกีฬา ระหว่างนักกีฬาประเภทบุคคล ประเภททีม และประเภทการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนการแข่งขัน ในนัดแรกและรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

ธีระ มงคลเจริญตาก (2541) ได้ศึกษาความวิตกกังวล อันเป็นนิสัยและความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในการแข่งขันกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเทศบาลคอแหลม พบว่า

1. ระดับความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4 และ 1 สัปดาห์ ทั้งชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง
2. ระดับความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4 , 3 , 2 , 1 สัปดาห์ และ 1 ชั่วโมง ทั้งชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง
3. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4 และ 1 สัปดาห์ ทั้งชายและหญิงไม่แตกต่างกัน
4. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในด้านความคิดของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4 , 3 , 2 , 1 สัปดาห์ และ 1 ชั่วโมง ทั้งชายและหญิงแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01
5. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในด้านร่างกายของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4 , 3 , 2 , 1 สัปดาห์ และ 1 ชั่วโมง ทั้งชายและหญิงแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01
6. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในด้านความเชื่อมั่นของนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อนการแข่งขัน 4 , 3 , 2 , 1 สัปดาห์ และ 1 ชั่วโมง ทั้งชายและหญิงแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

นพพร เล้าเรืองศิลป์ชัย (2533) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาฟิสิกส์ที่เข้าแข่งขันกีฬาคอนฟิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาฟิสิกส์ที่เข้าแข่งขันกีฬาคอนฟิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเลือกโดยจงใจ จำนวน 359 คน ใช้แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของมาร์เทนส์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลที่ได้มา วิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ ผลการวิจัย พบว่า

1. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาฟิสิกส์อยู่ในระดับปานกลาง
2. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาฟิสิกส์ ทางด้านร่างกายแตกต่างกันกับนักกีฬา

พิการทางด้านกรไต้ยััน และนักกีฬาพิการทางด้านสายตา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ของนักกีฬาพิการทุกประเภท เพศชายน้อยกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการทางด้านกรไต้ยััน และนักกีฬาพิการทางด้านสายตา เพศชายน้อยกว่าเพศหญิง ยกเว้นความวิตกกังวลของนักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย เพศชายมากกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการเพศชาย นักกีฬาพิการทางด้านร่างกายกับนักกีฬาพิการทางด้านกรไต้ยัันและนักกีฬาพิการเพศหญิงทุกคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ กลุ่มอายุ 5 – 9 ปี แตกต่างกับนักกีฬาพิการกลุ่มอายุ 15 – 19 ปี และ 20 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณิ รักษรรณ (2515 : 56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล และความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิชอบของเด็กไทย เชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 240 คน พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อสายไทย เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่า เด็กชาย

วิริยะ เกตุมาโร (2533) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาและ ความรับผิชอบในการฝึกซ้อมกีฬา ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 18 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ฝึกสอนกีฬา และนักกีฬาเพศชาย และเพศหญิงของมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้นตอนจำนวน 1,000 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของมาร์เทนส์ และแบบประเมินความ รับผิชอบในการฝึกซ้อมกีฬา ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส ผลการวิจัยพบว่า

1. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18 พ.ศ. 2533 อยู่ในระดับปานกลาง

2. ความรับผิชอบในการฝึกซ้อมกีฬา ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18 พ.ศ. 2533 อยู่ในระดับมาก

3. คะแนนความวิตกกังวลในการแข่งขันของนักกีฬา กับคะแนนความรับผิชอบในการฝึกซ้อมกีฬา ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18 พ.ศ. 2533 ไม่สัมพันธ์กัน

วันเพ็ญ อายุการ (2512 : 89 – 90) ศึกษาพบว่า การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครูอาจารย์ ถ้าหากเข้มงวดกวดขันมาก จะทำให้เด็กไม่กล้าแสดงความคิดเห็น คอยทำตามคำสั่งของผู้ใหญ่เท่านั้น

ขาดความริเริ่มสร้างสรรค์ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงถึงความวิตกกังวลของนักเรียน

ซาโรจน์ ปรปักษ์ขามและคณะ (2519) สรุปความวิตกกังวลที่มีผลต่อบุคคลทั้งทางด้านจิตใจ ด้านร่างกาย และความคิด ดังต่อไปนี้ ผลของความวิตกกังวลที่มีต่อด้านจิตใจทำให้นักก็พามีความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ เช่น ความหงุดหงิด โกรธ กระสับกระส่าย โศกเศร้า เสียใจ เหนื่อยง่าย เป็นต้น ผลของความวิตกกังวลที่มีต่อด้านร่างกาย คือความวิตกกังวลเป็นตัวกระตุ้นให้ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงสรีรวิทยา มีการหลั่งสารทำให้หัวใจเต้นเร็ว ใจสั่น ขนลุก เหงื่อออก เพิ่มอัตราการเผาผลาญของร่างกาย และผลความวิตกกังวลที่มีต่อความคิด ได้แก่ ประสิทธิภาพในการจำลดลง เกิดความสับสน หงุดหงิด บ้าคิดบ้าทำ การตัดสินใจช้า ความคิดแคบและไม่ยืดหยุ่นในการแก้ปัญหา ความสนใจลดลง ขาดสมาธิการรับรู้ผิดพลาด บุคคลที่มีความวิตกกังวลมีแนวโน้มที่จะคิดไปในทางลดคุณค่าของตนเอง

เอ็ดมุนด์ เรียร์รี่ (2522: 16) กล่าวว่า เมื่อคนเราเกิดความวิตกกังวล จะมีความต้องการแยกตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยว มากกว่าการรวมกลุ่มกัน เพราะการรวมกลุ่มกันเป็นการเพิ่มความวิตกกังวลให้สูงขึ้นกว่าเดิม ซึ่งสรุปได้ว่า การที่มนุษย์มารวมกันอยู่บางครั้งก็เป็นสิ่งที่ดี และบางครั้งก็เป็นสิ่งที่ไม่ดี